

годътелствувани съ разни права сръдневѣковни сливенски родове, които сѫ разполагали съ дадени отъ царетѣ христошули, признати и подтвърдени отъ султански фирмани, и трето, облагодътелствувани отъ самите султани, както ще се види по-нататъкъ въ случая съ сливенските първенци, като капуджи-бashi на султана¹⁾ или съвѣтници на мѣстния аенинъ. Фактътъ за сѫществуването на такива стари, „необикновенни“ и скжпоцѣнни облѣкла въ Сливенъ, говори, едно, че въ тѣй заправения новъ Сливенъ, голѣма частъ отъ жителитѣ му сѫ били сръдневѣковни сливенци и, второ, че още съ падането на града, тѣ сѫ били съ признати отъ турцитѣ привилегии. Разликата между привилегировани и рая, въ Сливенъ отчасти се е проявила малко по-кжсно въ дѣлението на сливенци на турлаци и чорбаджии (грѣкомани). Сливенскиятъ изразъ: „той не е отъ сой“, или „коляно“ не е току тѣй слу чаенъ. Тукъ „сой“ или „коляно“ съответвѣтно значатъ добъръ, знатенъ родъ.

Подробности за сливенската носия (обща) ще се дадатъ въ съотвѣтнитѣ стдѣли за сливенския битъ и говоръ. Но още тукъ ще забѣлѣжимъ, че сливенската рая малко прѣди изселването на сливенци (1830 г.) е носела дрѣхи не отъ бозова или тѣмно цвѣтна аба, а бѣла. На раята е било забранено да носи разноцвѣтни облѣкла, оржжие и да єзди конь съ кожено сѣдло и метални зингии²⁾.

Горнитѣ данни на Селимински за привилегированото и болярско облѣкло на сливенци, редомъ съ тия, черпени

¹⁾ Послѣднитѣ сливенци, които съ султански берати притежаваха сана (достойността) капуджи-бashi, бѣха:—Панайотъ Минковъ, Михаилъ Х. Панайотовъ Гюлmezovъ, Константинъ Карапанчовъ и Стефанъ Сарживановъ.

²⁾ Рунтавиятъ калпакъ (отъ агнешка кожа) е билъ най-обикновената и дозволима за раята шапка. Славянското му име е постъ, отъ глагола поставямъ, както поясъ отъ опасвамъ. До скоро сливенските селени вмѣсто калпакъ казваха поста (членувано). Подобенъ постъ и „татарски“ калпакъ сѫ носѣли и турцитѣ, до отварянето на фабриката за фесове въ Еюбъ (до Ц-дъ), малко прѣди основаването на сливенската сукнена фабрика (1834 г.), когато и пропада прочутиятъ калпакчийски еснафъ въ Сливенъ. Фесътъ билъ отначало една съвѣтъ малка червена пластинена кѣпа, върху която турцитѣ сѫ турили калпака, бидейки въ повечето случаи високъ.